

Etika për fëmijë

Dhurorë e përmuajtshme, nga revista "Etika"

Viti 4 - Numri 40 - Prill 2014

Pejgamberi ﷺ në kujtimet e fëmijëve

Pejgamberi (a.s.), në kujtimet e fëmijëve

Behlul Bera

Pejgamberi ynë i dashur nuk ka bërë dallime mes vajzave dhe djemve. Ai i ka dashur të gjithë fëmijët njëllë. Një ditë Resulullahu kishte marrë në shpinë vajzën e vet, Umamen dhe ishte futur me të në mesxhid. Sigurisht, që të gjithë ishin çuditur nga kjo pamje. Pejgamberi ynë i dashur kishte falur namazin së bashku me Umamen, më vonë e kishte përqaftuar dhe kishte luajtur me të. Në këtë mënyrë u kishte treguar të gjithëve se gjinia e fëmijës nuk ka aspak rëndësi.

Një herë Pejgamberi ynë i nderuar kishte falë drekën dhe kishte dalë nga xhamia. Gjatë rrugës kishte përkëdhelur

kokat e fëmijëve, që i kalonin pranë.

Fëmijët ishin gëzuar shumë nga prekja e asaj dore të bekuar.

NGA ROBËRIA NË LIRI

Po shkonte për vizitë tek një i afërm, së bashku me nënën e vet, kur Zejdin e zunë rob dhe e larguan nga vendlindja e tij, Jemeni. E shitën në tregun e skllevërve të Mekes. Njeriu që e bleu ia bëri dhuratë kushërirës së vet, Hazreti Hatixhes.

Kur Pejgamberi ynë i dashur u martua me Hz. Hatixhen, Zejdi ishte një fëmijë i blerë në tregun e skllevërve. Pejgamberi ynë i nderuar kaq shumë e deshti Zejdin sa i dha lirinë. Por Zejdi nuk u largua nga Pejgamberi, u bë si një anëtar i familjes së tij. Ndërkohë, nëna dhe babai i Zejdit, e kërkonin gjatë gjithë kohës. Ata pyesnin çdokënd, nëse dinin diçka për Zejdin.

Një ditë në Qabe erdhën disa njerëz nga Jemeni. Ata e njohën Zejdin. Kur u kthyen në shtëpi, lajmin e mirë e çuan tek prindërit e tij. Babai i tij, Harise, mori vëllain me vete dhe u nis për në Meke. Harise e gjeti Zejdin pranë Pejgamberit tonë të nderuar. I kërkuan t'ia jepte djalin e vet. Ndërkohë Zejdi i kërkoi leje babait që të qëndronte me Pejgamberin.

-Biri im, ti preferon robërinë përpara lirisë dhe padronin përpara meje? - e pyeti babai.

Pas këtij dialogu, Resulullahu kishte dalë në shesh dhe kishte shpallur birësimin e Zejdit.

Babai i Zejdit u largua nga qyteti i Mekes i gëzuar, sepse e dinte që djali i vet ishte në duar të sigurta dhe në të njëjtën kohë rrinte i mërzitur, sepse nga çasti në çast do të ndahej me të.

ENESI

Gjatë emigrimit për në Medinë, një grua e varfër së bashku me djalin e vet të vogël u bashkua me grupin e Pejgamberit. Ajo i tha Resulullahut se nuk kishte asnjë pasuri tjetër, përveç djalit, që quhej Enes. Gruaja e varfër, gjithashtu i tha se do të jem shumë e kënaqur sikur ta linte djalin e vetëm në shërbimin e Resulullahut.

Pejgamberi e donte shumë Enesin. E pranoi kërkesën e gruas së varfër. Enesi i shërbeu Resulullahut për 10 vite me radhë. Gjatë gjithë kësaj periudhe Pejgamberi u soll shumë mirë me djalin e vogël.

Ai i dha edhe shumë këshilla të vlefshme, të cilat janë:

Biri im bëj shumë kujdes, kur merr abdest, nëse do që të të shtohet jeta. Nëse do që melekët mbrojtës të jenë pranë teje, bëj kujdes që të jesh me abdest gjatë gjithë kohës. Fale namazin rregullisht. Respektoji më të rriturit dhe duaji të vegjlit. Kur del nga shtëpia jepi selam të gjithë myslimanëve, që shikon në rrugë. Edhe kur

futesh në shtëpi, përshëndeti njerëzit që gjen aty.

Lexo sa më shumë Kuran, sepse ai i jep jetë zemrës dhe e mbron njeriun nga problemet e vështirësitë. Mos mendo keq për askënd. Ndiq Sunetin tim. Kush e ndjek Sunetin tim më gëzon pa masë. Dhe ai që më gëzon, do të jetë me mua në Xhenet.

SHËRBËTORJA E VOGËL

Një ditë Pejgamberi doli në treg. Teksa kthehej në shtëpi, pa një vajzë të vogël, që po qante. U afrua dhe e pyeti:

-Pse qan, moj bijë?

-O Resulullah, unë jam shërbyese. I zoti i shtëpisë më dha ca lekë dhe më dërgoi në Pazar. Por unë i humba lekët.

Edhe pse Pejgamberi ynë i dashur i dha lekët vajzës së vogël, ajo nuk pushoi së qari.

Pejgamberi e pyeti përsëri:

-Cili është halli yt?

-Kam frikë se mos më bërtasin, ngaqë u vonova.

Pejgamberi ynë i dashur e kapi për dore dhe e çoi tek shtëpia, ku ishte shërbëtore. Kur mbërritën te dera, Pejgamberi dha selam, por nuk mori përgjigje. E përsëriti përshëndetjen e vet, dhe vetëm herën e tretë dera u hap dhe

mori përgjigje.

-A nuk më dëgjuat dy herët e para?

-Të dëgjuam, o Resulullah, por donim që ta dëgjonim sa më shumë përshëndetjen tënde, prandaj përgjigjen ta kthyem në selamin e tretë.

Pjesëtarët e familjes e ftuan brenda në shtëpi Resulullahun dhe e pyetën për arsyen e kësaj vizite kaq të bukur.

Resulullahu u tregoi çfarë i kishte ndodhur.

-Kjo vajza u bë shkak që ju të na vizitonit. Ajo tashmë nuk është më shërbëtorja jonë, ajo është vajza jonë, - ia priti i zoti i shtëpisë.

Pejgamberi i nderuar u gëzua shumë nga kjo gjë dhe u largua prej asaj shtëpie, i lumtur.

Etika
për fëmijë

Drejtör
Albert Halili
+355 67 60 78484
Kryeredaktor:
Alban Kali
+355 69 24 23989

Redaktor:
Xhahid Bushati
xhahidbushati@yahoo.com
+355 69 28 20 975

Redaktor gjuhësore:
Zija Vukaj
Përkthyes:
Ernida Kraja
Naile Sulaj

Dizajn - Grafik:
Bledar Xama
bledar_xama@hotmail.com

Adresa: L: Vasil Shanto - Rr: Çajupi - Shkodër - Albania / Tel: +355 22 254 634 / Fax: +355 22 254 633
Zyra e përfaqësimit Maqedoni: Rr: Stiv Naumov - Nr. 9 - lokal 25 - Shkup - Maqedoni / Tel: +389 71 956 271
Zyra e përfaqësimit Kosovë: Rr: Ardian Zurnaxhiu - pn. Ralin - Prizren - Kosovë / Tel: +381 29 222 795

HZ. HASANI DHE HZ. HYSEJNI

Pejgamberi ynë i dashur lutej shpesh për nipat e vet me fjalët:

“Allahu im! Unë kërkoj mbrojtje tek ti. Ruaji këto dy fëmijë të dashur nga shejtani dhe rrengjet e tij.”

Resulullahu i përqafoi dhe i puthte, shpesh, nipat e vet. Njëherë, teksa po shkonte në një shtëpi, në të cilën ishte i ftuar së bashku me sahabët, Resulullahu pa Hysejnin, që po luante me shokët. U ndal dhe e përqafoi. Por Hysejni, duke dashur të luante me shokët, nuk kishte ndenjur shumë, ishte larguar me vrap. Hysejni ikte me vrap, Pejgamberi e ndiqte nga pas duke buzëqeshur. Më në fund e kishte zënë dhe përsëri e kishte puthur me dashuri.

Kur shkonte për vizitë tek vajza e vet Fatimja, Pejgamberi puthte Hasanin dhe Hysejnin. Hasani luante me mjekrën e Pejgamberit, ndërsa ai bënte sikur ia kafshonte gishtat. Hasanit i pëlqente shumë

kjo lojë. Shpeshherë atë e zinte gjumi në krahët e Pejgamberit.

Kur shkonte në xhami, Pejgamberi i merrte me vete nipat. Nganjëherë organizonte lojëra të vogla mes tyre por nuk ia mbante anën asnjërit, ai ishte shumë i drejtë në gjykim.

Një herë, vajza e Pejgamberit, dhëndri dhe nipat kishin shkuar për vizitë tek ai dhe kishin fjetur aty. Hasanin dhe Hysejnin i kishte zënë gjumi herët. Më pas Hasanit i kishte dalë gjumi dhe kishte kërkuar ujë. Teksa Drita e Gjithësisë ishte ngritur për të marrë ujin, ishte zgjuar edhe Hysejni dhe kishte kërkuar që të pinte ujë i pari. Pejgamberi i nderuar ia kishte dhënë ujin në fillim Hasanit. Hz. Fatimja e kishte pyetur:

-Baba i dashur, a e do Hasanin më shumë se Hysejnin?

-Hasani e kërkoj i pari ujin, prandaj në fillim ia dhashë atij, u përgjigj Pejgamberi.

PËRKTHYESI I VOGËL

Historitë e bukura të Pejgamberit tonë me fëmijët janë të shumta sa nuk mund t'i tregojmë të gjitha në këtë revistë. Të gjithë këta fëmijë, kur janë rritur, janë bërë myslimanë të devotshëm.

Mund të marrim si shembull djalin e xhaxhait të Pejgamberit tonë të dashur, Abdullahu djali i Abbasit. Ai i ka shërbyer

shumë gjatë Pejgamberit. Resulullahu e donte shumë dhe një ditë i ka bërë Dua me fjalët: “Allahu im! Mësoja Kuranin dhe bëje dijetar!”

Si rrjedhojë e kësaj Duaje të bekuar, Abdullahu u bë dijetar në një kohë të shkurtyr. Njerëzit nisën ta quanin: “Përkthyesi i Kuranit”. Kur u bë adoleshent, ai merrte pjesë në mbledhjet e të mëdhenjve, dhe mendimi i tij çmohej shumë.

VAJZA E VOGËL JETIME

Në mëngjesin e një Bajrami, Pejgamberi po përshëndetej me njerëzit e Medines, kur pa një vajzë të vogël, që ishte ulur në një qoshe dhe po qante. Rrobat e vajzës ishin të grisura dhe plot arna. Ajo kishte vënë duart në fytyrë dhe po qante më ngashërim. Pejgamberi ishte hidhëruar shumë dhe e kishte pyetur:

-Bija ime, sot është Bajram. Pse po qan në këtë ditë kaq të lumtur?

Vajza e vogël ishte përgjigjur me kokën e ulur, pa e kuptuar se me kë po fliste:

-Babai im, vitin e kaluar ka qenë me ne, por tani nuk është më. Ai ka rënë dëshmor. Më merr malli shumë për të. Fëmija jetim qan edhe në ditën e Bajramit.

Pejgamberi ynë i dashur i prekur shumë nga këto fjalë, e kishte përkëdhelur vajzën e vogël, duke i thënë:

-Fshiji lotët, bija ime! Që sot e tutje, unë jam babai yt, Fatimja është motra jote dhe Aishja është nëna jote. Si thua?

Vajza e vogël kishte ngritur kokën e habitur dhe ishte shtangur edhe më shumë, kur kishte shikuar Pejgamberin. Nga ana tjetër ajo ishte lumturuar sa më s'ka. Kishte

tundur kokën në shenjë pohimi dhe kishte filluar të ecte dorë për dorë me Pejgamberin.

Kur mbërritën në shtëpi, hz. Fatimja dhe hz. Aishja e kishin pëlqyer shumë vajzën e vogël. I kishin dhënë rroba të reja për të veshur, i kishin krehur flokët. I kishin dhënë për të ngrënë dhe i kishin dhuruar para për Bajram. Më pas e kishin lejuar të dilte në lagje për të luajtur me fëmijët e tjerë. Të gjithë ato që panë vajzën e varfër me rroba të reja, ishin habitur dhe e kishin pyetur:

-Çfarë ka ndodhur me ty?!

Vajza e vogël jetime i ishte përgjigjur:

-Tashmë edhe unë kam një baba! Ai është shumë i veçantë. Kush nuk do e donte një baba të tillë? Unë kam edhe një nënë shumë të mëshirshme. Kam një motër që më do shumë dhe më jep rroba të reja e të bukura. Kush nuk e do një familje të tillë? Unë tashmë jam vajza e Resulullahut. Prandaj jam shumë e lumtur!

Unaza prej floriri.

Sahabët (shokët e Profetit tonë të nderuar) shkonin tek Resulullahu së bashku me fëmijët dhe i kërkonin atij që t'i bënte Dua për to. Pejgamberi ynë i dashur i përkëdhelte fëmijët dhe i lutej Allahut që t'i jepte të mira.

Një ditë Pejgamberi kishte marrë si dhuratë një unazë floriri. Ia kishte sjellë Nexhashi, mbreti i Habeshistanit. Pejgamberi ia kishte dhuruar unazën njerës prej mbesave të veta, vajzës me emër Umame. Ajo e donte shumë unazën dhe e ruante si një dhuratë shumë të shtrenjtë.

Njëherë tjetër Resulullahu ia kishte dhënë dhuratën e mbretit të Bahrejnit, një vajze të vogël me emër Rubeji.

Pejgamberi ynë i donte shumë fëmijët dhe, kur ato i vinin pranë në momentin kur ishte duke ngrënë, ai i qeraste gjithmonë.

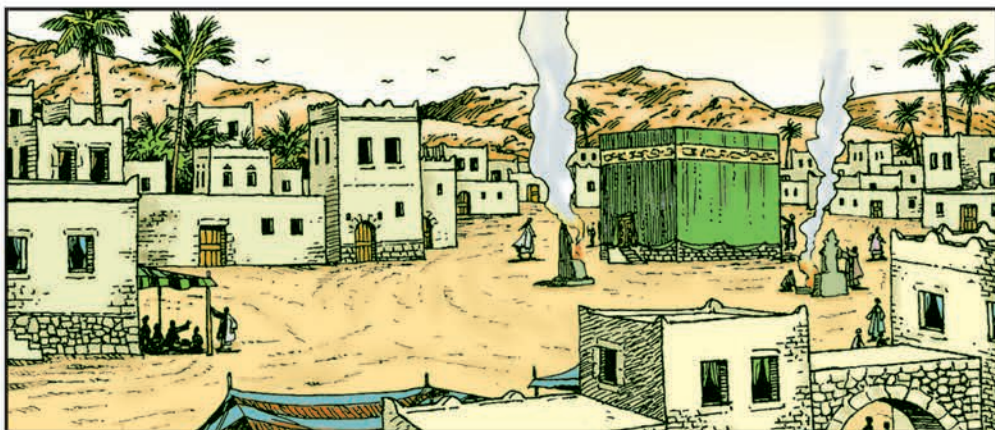

Ishte viti 620. Atë vit Pejgamberit i ndodhën disa tragjedi njëra pas tjetrës. Resulullahut i vdiq djali katër vjeçar, Kasimi. Menjëherë pas tij i vdiq edhe djali i vogël, Abdullahu. Nuk kaloi shumë kohë dhe i vdiq mbrojtësi më i fuqishëm i Pejgamberit, xhaxhai i tij, Ebu Talibi. Tre ditë pas vdekjes së tij ndërroi jetë edhe bashkëshortja e devotshme e Pejgamberit, Hz. Hatixhja.

Për shkak të këtyre ngjarjeve të dhimbshme, ky vit u quajt: "Viti i dëshpërimit".

Armikët e Islamit përfituan nga vdekja dhe i shtuan torturat ndaj myslimanëve. Qyteti i Mekes ishte bërë një vend torture për të gjithë besimtarët e devotshëm. Përhapja e mëtejshme e Islamit në atë qytet ishte bërë e pamundur.

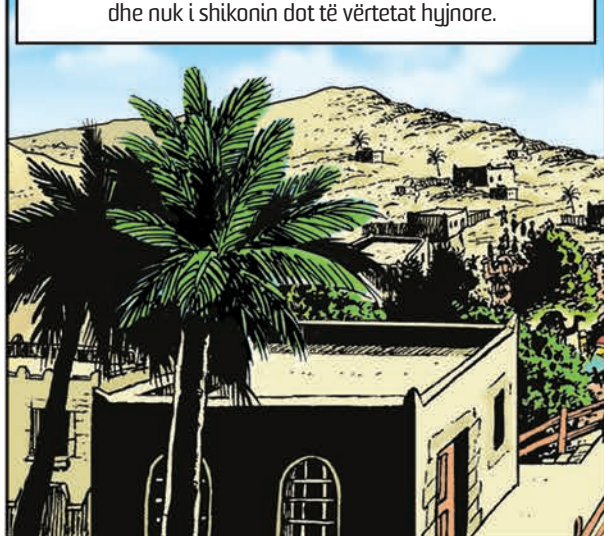

Pejgamberi po mendonte të gjente një vend tjetër, ku të predikonte fenë Islame dhe i erdhi në mend Taift. Do të shkonte atje dhe do t'i fliste për Islamin fisit të Sakift.

U takua me ta dhe për dhjetë ditë me radhë u foli atyre për Islamin. Por njerëzit e Taiftit i kishin zemrat e ngurta dhe nuk i shikonin dot të vërtetat hyjnore.

Shpresa që njerëzit e Taiftit mund ta përqafonin Islamin e bëri që të nisej për rrugë së bashku me Zejd bin Harise. (27 Shevval 620) Shkoi në Taif dhe gjeti kryetarët e fiseve.

Ata
u sollën
keq me
Pejgamberin.

2

Këta njerëz të pamëshirshëm nuk u mjaftuan me kaq, por e larguan Pejgamberin në një mënyrë mizore. Filluan që ta gjuanin me gurë. I dhanë urdhër të gjithëve, që ta gjuanin me sa fuqi kishin. Hz. Zejdi u mundua që ta mbulonte Pejgamberin me trupin e vet, por fatkeqësisht të dy ishin plagosur si mos më keq.

Vazhduan ta gjuanin me gurë deri në dalje të qytetit. Erdhi një çast dhe Pejgamberi ynë i dashur u lëndua aq shumë, sa nuk mundi të ecte më. Mezi u ul pranë një hardhie dhe iu drejtua Krijuesit të Gjithësisë me fjalët:

Pronarët e vreshtit, vëllezërit Utbe dhe Shejbe, e panë ngjarjen nga larg.
Ata kishin urdhëruar shërbëtorët që t'i çonin një pjatë me rrush.

Pas kësaj bisede Addasi shkoi t'i puthte kokën, duart dhe këmbët Pejgamberit (a.s.). Më pas ai tha shehadetin dhe u bë mysliman.

4

Eshhedu en la ilahe illallah!
Ve eshhedu enne Muhammeden
Resulullah!..

Pejgamberi nuk kishte pasur asnjë të mirë nga ky udhëtim, përveç kthimit në mysliman të Addasit.

Në rrugën e kthimit
i doli përpara Xhebraili dhe i tha:

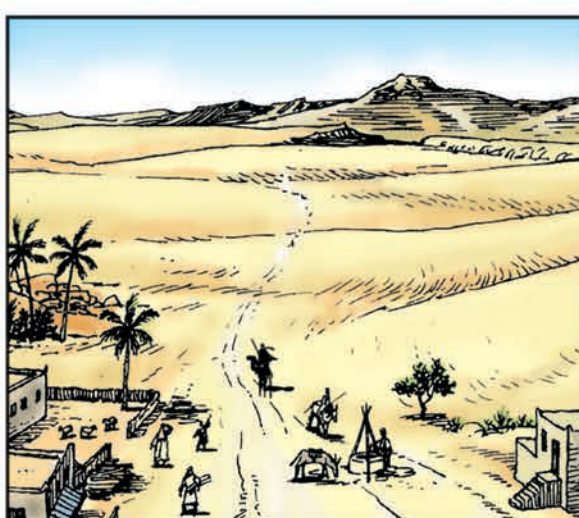
O Muhammed! S'ka dyshim që Allahu
e di se çfarë të ka bërë ai popull mosmirënjohës. Të ka dërguar
këta dy engjëj të maleve. Mund t'i urdhërosh çfarë të duash. Nëse
ti do, ato mund t'i bashkojnë dy malet dhe të shkatërrojnë popullin
e Taifit, që gjendet mes këtyre maleve.

Jo unë nuk e dua një gjë të tillë.
Dëshira ime e vetme është që nga ky fis i jobesimtarëve
të dalë një brez i ri, i devotshëm.

Pejgamberi (a.s.), ishte aq i mëshirshëm sa nuk ia donte të
keqen as një popull që e gjuajtën me gurë dhe e plagosën
rëndë. Ai nuk donte shkatërrimin e tyre, por udhëzimin.

Pas luftës së Hunejnit, në vitin e 19 të hixhretit, në muajin e
Ramazanit, fisi Sakif u bë mysliman me dëshirën e vet.

PËR TË QENË TË SUKSESHËM...

Selim Ajdën

1-Duhet t'i vini vetes një qëllim.

Çdo gjë që bëjmë në jetën tonë duhet të ketë një qëllim. Në qoftë se e dimë qëllimin, do ta kemi më të lehtë për ta arritur. Qëllimi kryesor i këtij studimi është dëshira për të fituar njohuri të reja. Sigurisht që qëllimi i dytë është që të jemi të suksesshëm, të marrim nota të mira në provime. Mos i harroni asnjëherë këto qëllime.

2- Bëni plane.

Sekreti i të studiuarit me sukses është të mësosh me rregull dhe me orare studimi. Mësimi vetëm një ditë përpara provimit është shumë i lodhshëm dhe nuk jep frytë. Ne duhet të bëjmë plane javore, mujore dhe vjetore. Para se të shkoni në shkollë duhet të bëni një përsëritje të mësimëve që keni atë ditë. Ndërsa kur të ktheheni në shtëpi mos harroni të përsërisni mësimet, që keni marrë atë ditë.

3- Përdoreni mirë kohën.

Të studiosh shumë nuk do të thotë të kesh sukses të madh. Edhe truri ka nevojë për pushim. Kur mësoni 40- 45 minuta, bëni një pushim prej 10-15 minutash. Mos studioni të njëjtin mësim për një kohë të gjatë. Në vend që të mësoni dy orë rresht matematikë, fusni në mes një orë letërsie.

4- Krijoni një vend të rehatshëm për të studiuar.

Mos mësoni në tokë apo në shtrat. Nëse mësoni në shtrat do t'iu vijë gjumë shumë shpejt. Qëndroni të ulur drejt në tavolinë, kur mësoni. Mbajeni në rregull tavolinën. Përpara se të filloni studimin, sigurohuni që të gjithë mjetet e nevojshme janë në tavolinë. Mos filloni studimin, nëse ju ka marrë uria ose kur keni ngrënë shumë.

5- Qëndroni larg gjërave që ju tërheqin vëmendjen.

Mos dëgjoni muzikë, kur jeni duke studiuar. Mos shikoni televizion. Këto do t'iu ulin rendimentin e suksesit në studim. Një detyrë e bërë në shoqërinë e muzikës ose televizionit mund të zgjas 4 orë. E njëjta detyrë zgjat vetëm një orë nëse bëhet në një ambient të qetë. Kur të kryeni mësimet mund të uleni përpara televizionit.

6- Mësoni mësimet rregullisht, bëni detyrat rregullisht.

Sipas disa studimeve të bëra, nxënësi që nuk e përsërit mësimin e ditës në mbrëmje, harron 80 % të asaj që ka dëgjuar në shpjegim. Një përsëritje prej pesë minutash e mësimit ju ndihmon të mos i harroni mësimet. Një përsëritje e mëtejshme javore dhe përsëritja e përgjithshme përpara provimit, ju ndihmon që të jeni krejtësisht ekspert të mësimit në fjalë.

7- Mos u mërzitni nëse kenë mësimet, që nuk i kuptoni dhe ushtrime që nuk i zgjidhni dot.

Disa nga temat e mësimit mund të jenë të vështira për ju. Por mos u hidhëroni. Pyetni mësuesit tuaj për gjërat që nuk i kuptoni. Mos kini turp. Mësuesi e do nxënësin që bën pyetje. Njeriu mëson vetëm duke pyetur. Mund të kërkonti ndihmë edhe nga prindërit dhe shokët e shoqët.

9- Mësoni t'i thoni "jo" gjërave që ju largojnë nga mësimet.

Duhet të dini të refuzoni gjërat që mund t'ju prishin planin e ditës. Shokët mund t'ju thërrasin jashtë

për të luajtur. Atë ditë mund të ketë një film shumë të bukur në televizion. Vëllai i vogël mund të kërkojë të luajë me ty. Mos harroni që nuk ka asgjë më të rëndësishme se mësimi. Mësoni t'i thoni "jo" gjërave që të largojnë me mësimin.

8- Punoni me libra të ndryshëm.

Mos u mjaftoni me librat e shkollës. Përdorni edhe burime të tjera ndihmëse. Shikoni mësimin me interes dhe jini kurioz për të mësuar më shumë. Mund të kërkonti në enciklopedi, fjalor apo internet. Kurrë më parë nuk ka qenë kaq e lehtë të fitosh njohuri të reja. Duhet të ndjeni gëzim, kur mësoni gjëra të reja.

10- Mos u mundoni që të mësoni përmendësh por mundohuni që të kuptoni.

Shumë nxënës lexojnë me qëllimin për të mësuar përmendësh. Mos harroni se kuptimi i mësimit është më i rëndësishëm se mësimi përmendësh. Dija e mësuar përmendësh harrohet shpejt, ndërsa dija e kuptuar mirë nuk del kollaj nga truri. Prandaj bëni përpjekje për të logjikuar në lidhje me mësimet që lexoni.

Çfarë

Si

Përse

Zehra Aksoy

?

Si prishen dhëmbët?

Prishja e dhëmbëve shkaktohet nga disa mikrobe bakteriale. Këto baktere i qëndrojnë ngjitur dhëmbit dhe e kthejnë shtresën e bardhë dentale në një sipërfaqe pa ngjyrë. Në këtë shtresë dentale mbesin mbetjet ushqimore. Bakteret kanë aftësi të përdorin mbetjet sheqerore për të formuar acide. Dhëmbi që nuk pastrohet me furçë dhe pastë dhëmbësh është i dënuar të priset nga mikrobet.

Për çfarë shërbejnë gjembat e kaktusit?

Gjembat e kaktusit e mbrojnë atë nga humbja e tepërt e ujit dhe ruajnë shtresën e jashtme të bimës. Për më tepër që mbledhja e klorofilit të nevojshëm për kaktusin bëhet përmes gjembave.

Nga vjen fjala internet?

Fjala internet e ka prejardhjen nga togfjalëshi anglez: "International Network". Do të thotë: rrjet ndërkombëtar. Interneti është një lidhje gjigande kompjuterësh, pra lidhja së bashku e të gjithë kompjuterëve të botës. Më anë të këtij rrjeti njerëzit krijojnë lidhje me njëri-tjetrin.

POSTA JONË

GURI I ÇMUAR

Syrgen Tula, klasa VII-a, Medreseja "Haxhi Sheh Shamia"

Në shtëpinë time ndodhet një gur i çmuar. Që kur kam lindur, ai ka qenë aty. Ndoshta edhe më përpara, por këtë do ta zbulojmë më vonë...

Guri është shumë i bukur, paksa i bardhë. Nuk është shumë i madh. Ka formë të rrumbullakët. Ngjan si një 'më-sues' që nuk flet, por të jep vetëm këshilla. Në të ka disa shkronja shumë të vogla, të cilat nuk lexohen dot. Ai ndodhet mbi oxhak dhe dëgjon çdo bisedë. Është si një pjesëtar i familjes. Kur është errësirë, ai ndriçon, pra, e ka ndjerë në brendësi dashurinë që kemi për të. E shikon dhe duket sikur të buzëqesh. Ndoshta është e vërtetë, ndoshta jo... Ai është shumë i shndritshëm, i bukur, shumëngjyrësh si një fushë me lule. Është paksa i rëndë për t'u lëvizur dhe pastrohet lehtë nga pluhurat. Gjithashtu është si një pa-sqyrë. Pasi shikon vetveten, lejon të kalojë ngjyrat, pra, është i tejdukshëm. Ka fortësi të madhe.

Siç thashë edhe më parë, tani, do ta zbulojmë historinë e këtij guri, i cili lidhet me gjyshin tim. Ky gur është gjetur shumë kohë para se të lindja unë. Kur gjyshi im ishte në këtë moshë, (pra, sa jam unë sot), kishte shkuar për të kullotur bagëtitë. Në mesditë, hyri të freskohej në lumë. Sapo hyri, në një moment, në thellësi, papritur theri këmbën. Por... pa, çuditërisht, një shumëllojshmëri dritash. Pa një gur. Nuk e trazoi dhe u largua. Të nesërmen nuk e

gjeti dhe u pendua shumë. Pas disa ditësh, kur kishte çuar bagëtitë në një vend tjetër, i kishte tërhequr vëmendjen një dritë, që vinte nga një kaçube e mbuluar me ca ferra. Kishte shkuar dhe... kishte parë gurin e çmuar. Ishte çuditur, por edhe një gëzim i kishte "shëtitur" në gjithë trupin. E kishte marrë me vete, edhe pse me shumë mundim, aq sa në disa vende në duar ishte gërvishur. Në mbremje të gjithë e pyetën mos e kishte marrë pa leje, por ai u tregonte të vërtetën. E pyetën përsëri... Gjyshi tregonte... Sikur s'e besonin... Ndaj, e morën gurin dhe ia hodhën në lumë. Të nesërmen nisi të binte shi me shtrëngata. Zgjati disa ditë. Gjyshi im, si djali më i madh, doli përsëri për të kullotur bagëtitë, tani në tjetër vend. Papritur njëra nga bagëtitë filloi të blegëronte ndryshe. Gjyshi i shkoi pranë, por ç'të shihte... guri i çmuar, sikur e kishte ndjekur pas dhe i kishte dalë para. E mori me vete. E fshehu diku në shtëpi. Një ditë nëna e gjyshit duke rregulluar rrobat, e gjeti papritur. Përsëri biseduan... Kur panë vendosmërinë e gjyshit tim, dhe se ai nuk gënjente, e se ai vetëm e kishte gjetur, të gjithëve, më në fund... iu mbush mendja. Vendosën të mos e nxirrnin jashtë shtëpisë. Kështu, guri u ruajt me kujdes dhe erdhi deri në ditët tona, i pandryshuar e gjithë shkëlqim, duke mbartur historinë e këmbënguljes së gjyshit tim.

Këtë ngjarje ma ka treguar babai. Një ditë, ndoshta, do t'ua tregoj edhe unë fëmijëve të mi...

LUANI

Mete Ullusoj

Luani bën pjesë në familjen e maces. Është mishngrënës dhe gjitar.

Luani, ndonëse është kafshë mishngrënëse, ndonjëherë ha edhe fruta të rëna përtokë. Zakonisht gjuan antilopë, zebra dhe xhirafa. Ka raste që sulmon edhe kafshë ferme. Madje mund të zgjedhë si gjah edhe njeriun.

Jeton në Afrikë. Është i lartë nga toka 90cm dhe me një trup të gjatë rreth 2.70m. Peshon afërsisht 200-250 kg. Jeton mesatarisht 14 -15 vjet.

Luanët janë kafshë sociale dhe jetojnë në formë kopeje. Grupi më i vogël përbëhet nga 3 luanë, ndërsa grupi më i madh mund të përmbajë deri në 40 luanë.

Kopeja gjuan në mënyrë të përbashkët. Luanët e vegjël edukohen brenda familjes. Luanët mbrohen së bashku nga armiku.

Në lidhje me ushqimin dhe edukimin e të vegjëlve merren luaneshat.

Luanët meshkuj kanë si detyrë mbrojtjen e tufës nga armiqtë. Ulërима e luanit mund të arrijë largësinë prej 8 km. Për armiqtë ky është një kërcënim dhe paralajmërim që të mos i afrohen kopesë.

Luanët vrapojnë me një shpejtësi që mund të arrijë deri në 55 km/h. Po ashtu ata mund të hidhen në një lartësi prej 3,60 m dhe në një gjatësi prej 12 m.

Vetëm luanët meshkuj kanë krifë. Krifa i tregon ata më madhështorë.

Luanët jetojnë në livadhe e vende të sheshta. Gëzofi i tyre i errët bën kamoflazh me livadhet dhe kjo bën që ata të mos bien në sy.

Zakonisht janë më aktivë natën. Ndërsa ditën nuk kanë ndryshim nga një mace dembele. Shtrihen në vende ku ka hije dhe mundohen të freskohen. Luanët e Afrikës flenë 20 orë në ditë.

Me pamjen dhe madhështinë e tij luani ka qenë gjithmonë simboli i guximit dhe trimërisë. Për një djalë guximtar njerëzit gjithmonë thonë “Djalë si luan”.

Gjuetia zakonisht u takon luaneshave. Natën, 2 ose 3 luanesha bashkëpunojnë dhe duke iu afruar fshehurazi presë, e kapin atë. Në gjahun e kapur së pari hanë luanët meshkuj, më pas hanë luaneshat dhe atë që mbetet e hanë të vegjlit.

Në një vakt një luan mund të hajë mesatarisht 7 kg mish. Kjo sasi mund të shkojë deri në 17 kg.

Një luaneshë mund të lindë 1-6 këlyshë për një herë. Të vegjlit, kur lindin, peshojnë 1-2 kg.

TË ECËSH NË RRUGËN E DREJTË

Emine Tashgetiren

Fëmijë të dashur,

Transmetohet nga Ebu Said el Hudri (r.a.), se drita e dy botëve, Pejgamberi (a.s.) ka thënë:

"Kur robi i Zotit arrin mëngjesin, të gjithë pjesët e trupit i thonë: Frikësoju Allahut për ne, sepse ne jemi pjesë e jotja. Në qoftë se ti je në rrugë të drejtë, edhe ne

jemi në rrugë të drejtë. Kur ti i largohesh rrugës së drejtë edhe ne i largohemi rrugës së drejtë." (Tirmidhiu)

Çfarë duhet të kuptojmë nga ky hadith. Kur vjen mëngjesi, të gjithë pjesët e trupit, pra: duart, këmbët, gishtat, gjuha dhe çdo pjesë tjetër e trupit, çdo qelizë na lutet

me përgjërime me këto fjalë: "Fri-
kësoju Allahut dhe na përdor me
kujdes! Ne jemi të lidhur vetëm
me ty. Kur ti je në rrugë të Islamit
edhe ne ndjehemi mirë. Kur ti lar-
gohesh nga rruga e drejtë dhe bën
punë të këqija e të dëmshme edhe
ne lëndohemi dhe bashkohemi me
ty në të bërit vepra të këqija."

Fëmijë të dashur,

A e kuptoni sa mesazhe të rëndë-
sishme na përcjellin organet dhe
pjesët e tjera të trupit?

Elhamdulillah ne e mësuam këtë
gjë nga Pejgamberi ynë i dashur.

Tani kur të ngrihemi në mëngjes,
do ta kujtojmë dhe do ta ndjejmë
këtë mesazh. Veshi i zemrës do
t'i dëgjojë duart e këmbët, kur na
përgjërohen që të ecim në rrugë
të drejtë dhe të bëjmë vepra të
dobishme. Veprat që i gëzojnë pje-
sët tona të trupit janë veprat që i
kanë hije myslimanëve, si: gëzimi i
jetimëve, respektimi i prindërve,
vullneti në punë, dhënia ushqim të
varfërve, të folurit me gjuhë të
ëmbël, vizita tek të sëmurët dhe të
afërmit, shkëmbimi i dhuratave, të
mbajturit e fjalës, leximi i Kuranit,
njohja e Pejgamberit tonë të da-
shur, mësimi i haditheve profetike
dhe të zgjuarit herët...

Punët që nuk i shkojnë një mys-
limani janë: grindja, gënjeshtria,

shpenzimi i tepërt, dembelizmi,
papastërtia, harxhimi i kohës për-
para televizionit dhe internetit...
Të gjitha këto nuk na sjellin asgjë
të mirë, ato sjellin vetëm gjëra të
këqija.

Si thoni ju fëmijë të dashur? Tani
e kemi kuptuar më mirë mesazhin
e organeve tona. Tani e tutje, kur
të kryejmë një veprim, le të me-
ndojmë me tru dhe me zemër e të
pyesim veten: 'A ishte e drejtë ajo
që bëra? A është e dobishme apo
e dëmshme?'

Në goftë se është diçka e dëm-
shme, kujtoni mesazhet e organeve
tona. Kuptoni që ato nuk ndjehen
mirë në ambiente të papërshtat-
shme, prandaj largojuni!..

Zoti goftë me ju, miqtë e mi të
shtrenjtë!

MENDO PAK... E BUZËQESH

Genti dhe Beni...

1.

Genti - Pardje më vonoi autobusi, dje ra shi me tërbim në mëngjes, sot m'u prish zilja e sahatit, prandaj jam vonuar këto ditë në shkollë...

Beni - Mbaj mend këto shkaqe, që për ditët e ardhshme të gjesh të tjera... Vështirë e ke, por gënjeshtari duhet të ketë kujtesë të fortë.

2.

Genti - Sot jam i gëzuar, se më vuri mësuesja një nëntë në fletoren e ushtrimeve...

Beni - Mos u gëzo kaq shumë, se gabimisht je duke e mbajtur fletoren përmbys: nënta jote në të vërtetë është gjashtë...

3.

Genti - Dje më ftoi gjyshja për drekë dhe e ndihmova, i çava drutë dhe ia vendosa në rregull...

Beni - E mora vesh: që të ndihmosh gjyshen, u dashka të të ftojë vazhdimisht për drekë ose për darkë...

4.

Genti - Çudi e madhe, sa herë që hap librin e aritmetikës, më hapet goja dhe më flihet...

Beni - ... Sepse e hap librin natën, pasi ke luajtur pesë orë me top... Provo ta hapësh pasdreke, kur nuk je lodhur fare... Do të hapet vetëm libri, jo goja...

5.

Genti - Kur shkoj te dentisti, sa herë që e shikoj, më pushon dhimbja e dhëmbit...

Beni - E mora vesh, prandaj nuk i mjekon dhëmbët kurrë...

6.

Genti - Që kur mbatha këpucët e reja, më duket sikur shokët më kanë zili e nuk më flasin me gojë...

Beni - Kurse unë kam vënë re se je bërë ti mendjemadh dhe të duket vetja më i zgjuar... Por mendtë ndodhen në kokë, jo në këmbë...

HISTORIA E DY VESHGJATËVE

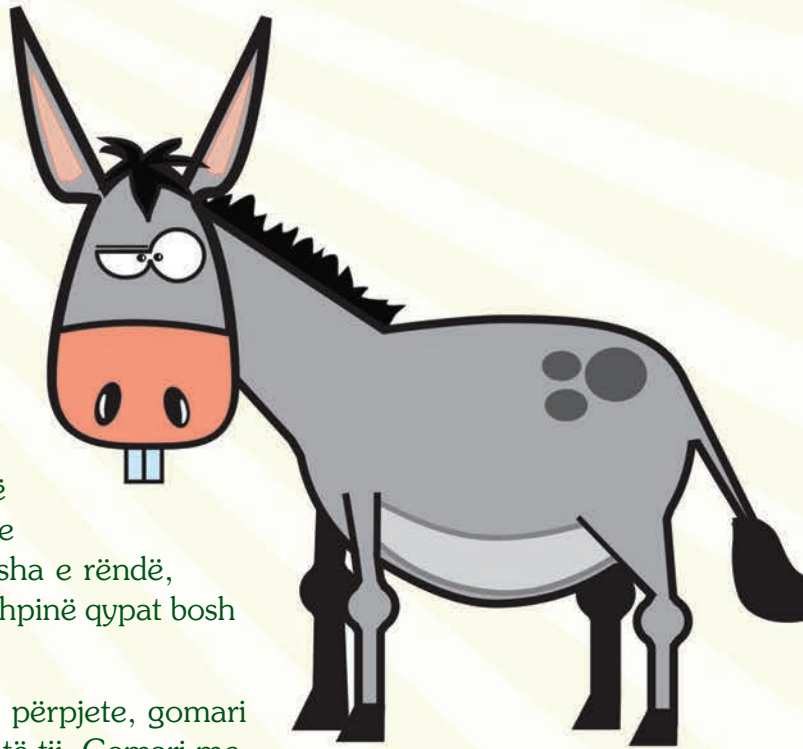
Një bujk, si kafshë pune, na kishte dy gomerë. Në një ditë të nxehtë vere, bujku vendosi të shiste ca thasë me kripë dhe ca qypa bosh në pazar.

Në kurrizin e gomarit plak ngarkoi kripën, ndërsa tek më i riu ngarkoi qypat. Gjatë udhëtimit, gomari që bartte kripë u lodh shumë nga pesha e rëndë, ndërsa gomari që kishte në shpinë qypat bosh gati sa s'fluturonte.

Kur po i afroreshin një të përpjete, gomari plak i kërkoi ndihmë shokut të tij. Gomari mendjemadh nuk pranoi ta ndihmonte.

Ecën e ecën dhe... më në fund morën rrugën që të shpinte në Pazar. Por ata, të dy veshgjatët, ishin të detyruar të kalonin edhe një lumë që "shëtiste" mespërmes qytetit. Gomari plak me kripën mbi shpinë hyri i pari. Nuk vonoi shumë dhe doli nga uji gjithë gjallëri. Uji kishte shkrirë kripën. Ndërsa gomari hundëpërpjetë, kur e pa shokun e tij që fluturonte nga freskia e lumit, pa menduar gjatë, u zhyt i tëri në lumë. Qypat u mbushën plot e përplot me ujë. Pas shumë përpjekjeve që bëri, mezi doli nga lumi dhe prapë mezi ecte rrugës.

Kështu, lexuesi im i vogël, ti, që njohe historinë e dy veshgjatëve, besoj se mësove: sa e rëndësishme është ta ndihmosh shokun, të mos jesh mendjemadh e hundëpërpjetë, se një çast apo një ditë mund ta pësosh, siç e pësoi veshgjati që në kurrizin e tij mbartte qypat bosh.

Përgatiti: Gilman Kazazi

MEMISHXHANI

Ekrem Bektash

DHËMBËT SI PERLA I KE, BUZËQESHJEN PLOT HARE

Të dashur miq, unë jam Memishxhani... Nuk e di se kush jeni, por ju jeni miqtë e mi të pandashëm, shokët e mi, mjafton që të mos jeni Agroni...

Dje Agroni erdhi në shkollë... Dukej sikur ishte zburuar dhe shëndoshur... Të them të drejtën e pata zili... Një ditë më parë u grindëm dhe ai ishte i dobët e i vogël... Si ka mundësi që në një ditë të ishte rritur e bërë një fëmijë me faqe të rrumbullakëta... Më pa pak vërejtur... Në shikimin e tij nuk kishte ndryshuar asgjë, ishte i njëjti Agron...

U ktheh në anën tjetër... Vallë mos është dyfyturësh ky Agroni?... Njëra anë e fyturës ishte e dobët, ashtu si ditën e djeshme... E pashë nga përpara, njëra faqe i ishte ënjtur... Ndërsa grindeshim, i kisha rënë me bërryl te dhëmbët dhe i ishte ënjtur faqja...

Nuk është faji im... Dhëmbët e tij nuk janë të shëndetshëm... Ai nuk i lan kurrë ata, por edhe ai nuk ka faj... Kur ishte i vogël, babai i kishte blerë një furçë të vogël për të larë dhëmbët... Agroni, duke larë dhëmbët, e kishte gëlltitur furçën... Që atë ditë ka frikë të fusë furçë në gojë... E këshillova dhe i thashë:

Memishxhan!
I ke parë
gjë protezat
e mia?

-Lidhe furçën me një rrip dhe vare në qafë! Por ai nuk e bëri këtë... Në të vërtetë nuk është e lehtë të tërheqësh nga rripi një furçë të gëlltitur... Ngjan njëlloj me kapjen e peshkut nga ura... Ah i shkreti Agron!..

**DHËMBI PO MË DHËMB, VËRTET SHUMË KEQ;
MË THONI MIQ, KU MUND TA HEQ?**

A ju ka dhembur ndonjëherë dhëmbi miq të dashur?

Dhimbja e dhëmbit është më e vështira. Prandaj, nëse akoma nuk e keni provuar, bëni kujdes për dhëmbët dhe mbajini pastër ata...

Gjyshi më ka thënë se në qytezën ku ata jetonin, nuk kishte dentist... Kur ndonjërit i dhembte dhëmbi, ia hiqte farkëtari. Po!.. Nuk e dëgjua gabim, farkëtari... Ai ka pinca e çekiç!..

E imagjinoj të sëmurin që vjen te farkëtari dhe çiraku i tij që merr bajlozin në dorë dhe i thotë:

-Vëre kokën mbi kudhër!.. Ta zbulojmë pak dhëmbin...

Pasi dhëmbi zbulohet, puna e farkëtarit bëhet edhe më e lehtë dhe ai merr pincat dhe e heq me to dhëmbin... Por fajin e ka çiraku i cili ka zbuluar dhëmbin e gabuar... Epo ai çirak është dhe do të mësohet... Në fillim të gjithë gabojmë, duhet t'i japim kurajë çirakut... Zakonisht në provën e dytë ia del mbanë...

Më parë edhe synetin e bënte berberi, por kjo tani për tani nuk ka lidhje me temën...

**DHIMBJA E DHËMBIT SHUMË MË MUNDË
E BËRI TË VETËN EDHE SHKOI**

Dje në mbrëmje fillova të ndjeja të njëjtën dhembje si të Agronit... Në fillim një dhembje e lehtë, pastaj sa vinte e shtoej... Në mes të natës u hodha nga shtrati...

E gjithë familja më erdhën mbi kokë... Ishin të gjithë të shastisur... Nuk dinin çfarë të më bënin... Mua nuk më nxinte shtëpia... Ngado që lëvizja, edhe dhimbja

më vinte pas... Asnjë nga ilaçet që më dha mami, nuk më bëri efekt... Askush nuk mundi të bënte asgjë, sepse ishte mesnatë...

Mes asaj dhimbjeje më erdhi në mendje diçka... Edhe Xhaxha Saiti pati një dhembje dhëmbi, dhe ai në një mënyrë pati shpëtuar nga ajo dhembje... U ngjita menjëherë te shtëpia e xhaxha Saitit dhe trokita në derë... Derën ma hapi një fytyrë e çuditshme... Ishte drejtuar nga unë, por nuk më shikonte... Hyra brenda... Xhaxha Saiti akoma po më shikonte me sy të përgjumur... Ia laga fytyrën me një gotë ujë dhe dalëngadalë erdhi në vete... Fillova t'i tregoja...

-Xhaxha Sait, edhe ti ke pasur dhembje dhëmbi. Çfarë i bëre?...

-Në rregull!.. më tha.

Pastaj më kapi për krahu dhe dolëm jashtë... Farkë-tari e kishte shtëpinë sipër shtëpisë së tij. Shkuam atje dhe i ramë ziles së derës...

-Erdha!

Zbriti poshtë me pizhame dhe e hapi punishten e tij... Ndërkohë i kishte telefonuar edhe çirakut dhe ai erdhi menjëherë i veshur me pizhame... Vështroi bishtin e bajlozit... Kur u bind se ishte i fortë, më tha me shumë vetëbesim:

-Vendose kokën mbi kudhër!

Nuk kisha aspak frikë... E dija se do të më zbulonte dhëmbin e sëmurë. Doja vetëm të shpëtoja nga ajo dhembje që po më merrte shpirtin... Më zbuloi tre dhëmbë... Farkëtari i hoqi që të tre... Në herën e katërt çiraku ia arriti të zbulonte dhëmbin e sëmurë dhe farkëtari e hoqi atë.

U qetësova... Shpëtova nga të gjitha dhimbjet... Paguam edhe paratë e dhëmbëve që farkëtari hoqi. I dhamë edhe çirakut bakshishin dhe u kthyem të lumtur në shtëpi...

Në mëngjes mami më erdhi pranë te shtrati. Më pyeti:

-Si e ke dhëmbin?

-Mirë. - Më hoqi tre dhëmbë gabim, por në fund të fundit shpëtova nga dhimbja...

-Kush t'i hoqi?

-Farkëtari.

-Hape gojën.

E hapa gojën... Mami e kuptoi që kisha parë ëndërr. Ajo e preku lehtë dhëmbin e sëmurë dhe unë ndjeva një dhembje të lehtë.

Me të vërtetë kisha parë ëndërr... Dhimbja e dhëmbit më kishte pushuar dhe unë kisha fjetur deri në mëngjes... Në mëngjes u ngrita dhe shkuam te dentisti...

DHËMBËT T'I MBROJMË ME SHUMË PËRKUSHTIM, KY TREGIM PËR NE TË JETË NJË MËSIM

Mos i nënvlerësoni dhëmbët, miq!.. Dita ditës po e shikoni se sa të rëndësishëm janë në jetën tonë ato perla të vogla... Dhe m'u kujtua një përrallë që e kisha lexuar në një libër dhe, tani dua t'u tregoj edhe ju...

'Një ditë një çakall shkoi te farkëtari dhe i tha:

-U mërzita duke ngrënë mbeturinat e luanit. Dua të gjuaj dhe të ha gjahun tim, por nuk kam dhëmbë aq të fortë sa të luanit... A mund të më vësh dhëmbë luani?

Meqë farkëtari i hiqte dhëmbët e të gjitha kafshëve, u përgjigj:

-Kam dhëmbë të shëndoshë luani, të cilët i kam hequr gabim.

Kështu ia vuri çakallit dhëmbët e fortë të luanit. Çakalli u pa në pasqyrë dhe i pëlqyen shumë dhëmbët. Pagoi paratë dhe iku...

Pas disa ditësh çakalli erdhi përsëri te farkëtari dhe i tha:

-Kjo punë nuk bëhet vetëm me dhëmbë luani, dua edhe putra si të tij.

Farkëtari bëri putra luani prej çeliku dhe ia mbathi çakallit.

Kaluan disa ditë dhe çakalli erdhi sërish.

-As këto nuk më hynë në punë e, ia ktheu farkëtarit...

-Sigurisht që nuk të bëjnë punë, - ia priti farkëtari... Për këtë të duhet edhe një zemër luani... Nëse e gjen dhe ma sjell, do të ta vë menjëherë... Atëherë do të gjuash si një luan dhe do të jesh luan i vërtetë...

Çakalli i shkretë u nis të gjente një luan dhe t'ia merrte zemrën... Besoj se nuk ka nevojë të tregoj se si përfundoi çakalli ynë... Ju mbetet ju, o miq të mendoni për këtë... Mirëmbetshi të gjithë dhe kujdesuni për dhëmbët tuaj!..

NJË PËRRALLË NË DITË

Ejup Akjyz

Na ishte njëherë një grua shumë e vjetër. Ajo nuk kishte askënd në këtë botë. E kalonte jetën e vetme. Një ditë u sëmur aq shumë, sa nuk shkonte dot as deri tek dyqani për të blerë. Dilte me vështirësi në dritare dhe thërriste fëmijët e lagjes, që luanin me top. Njëri prej tyre shkonte tek dyqani për të blerë atë që plaka kishte nevojë. Fëmijët kishin folur me njëri-tjetrin dhe e bënë këtë punë me radhë. Gruaja e moshuar e ulte trastën deri poshtë dhe merrte bukën. Ajo ishte aq e varfër saqë nuk i dilnin paratë për asgjë tjetër, veçse për një bukë. Si shpërblim ajo i tregonte një përrallë fëmijës që

shkonte tek dyqani. Por fëmijët donin gjëra të tjera. Ah, sikur t'i dhuronte çokollata e biskota... Fëmijët kishin menduar që në fund të fundit përralla nuk hahet dhe kishin vendosur të mos shkonin më tek dyqani.

Shyqyr Zotit, njëri nga fëmijët i kishte shumë qejf përrallat. Vetëm ai shkonte me dëshirë tek dyqani i bukës. Tashmë ai dëgjonte nga një përrallë çdo ditë. Djali i vogël nuk e kishte problem ta linte lojën në çastin më emocionues vetëm për të shkuar tek plaka që tregonte përralla. Për të nuk ekzistonte asgjë më e bukur se

përrallat. Fëmijët e tjerë talleshin me të sepse gënjehej me një përrallë. Por ai nuk ua varte aspak këtyre fjalëve.

Një ditë prej ditësh, në shkollë ishte organizuar një konkurs: "Përralla më e bukur". Koha e përgatitjes ishte dhjetë ditë. Të gjithë kishin filluar të shqetësoheshin dhe kishin vrapuar drejt prindërve e gjyshërve për t'u kërkuar ndihmë. Fëmijët e vegjël e kishin kaluar të gjithë kohën deri në ditën e konkursit duke u përpjekur për të mësuar përrallat më të bukura.

Më në fund erdhi dita e konkursit. Të gjithë fëmijët dolën me radhë para mësuesve për të treguar përrallën e përgatitur. Por kishte ndodhur diçka e papritur: të gjitha përrallat ngjasonin shumë me njëra-tjetrën dhe kishin filluar që të bëheshin shumë të bezdisshme. Ndaj, dhe dëgjuesit ishin mërzitur nga të njëjtat fjalë dhe kishin filluar të ankoheshin duke thënë:

"A nuk do të na tregojë askush ndonjë gjë më të bukur?"

Pikërisht në atë moment i kishte ardhur radha djalit, që ndihmonte plakën e moshuar. Ai tregoi një përrallë që askush nuk e kishte dëgjuar më përpara dhe i habiti të gjithë. Kur përfundoi, të gjithë u ngritën në këmbë për ta duartrokitur. Djali doli i pari dhe fitoi një libër me përralla. Vetëm kaq? Sigurisht që jo, djali kishte fituar edhe qese të tëra me çokollata e biskota... Fëmijët e tjerë ishin kthyer në shtëpitë e tyre, të mërzitur dhe të dëshpëruar.

Të nesërmen gruaja plakë e thirrri përsëri nga dritarja dhe djali shkoi me vrap për të marrë bukën.

Gruaja, teksa tërhiqte litarin e koshi ngjitej lart... pa se koshi ishte mbushur me çokollata e me biskota... U lumturua!.. Kujtoi menjëherë djalin dhe përrallat që i tregonte çdo ditë...

ÇADRA E LULEVE

- përrallë -

Një ditë, një bletë krahëlehtë fluturoi larg, shumë larg. Matanë pyllit të gjelbër. Shoqet i kishin thënë se, atje gjendej një lëndinëz e vogël me lule shumëngjyrëshe, që ngjante si një gjerdan i çmuar. Bleta punëtore udhëtoi drejt këtij thesari, e pas ca bredhjesh e fluturimesh, më në fund e gjeti. U gëzua, ashtu siç gëzohet një lule. Lumturinë e gjeti duke shëtitur lule më lule, e lule më lule mbledhi nektar!..

Kur u ngarkua ding, përshëndeti lulet shumëngjyrëshe me fjalën magjike:

-Faleminderit! - e zhu-zhu-zhu, mori rrugën për në shtëpi.

Rrugës pa një dallëndyshe, e cila fluturonte aq ulët, sikur donte të prekte tokën. Më tej pa ca harabela të vegjël që po zhgryheshin në pluhur. Bleta u çudit, por edhe u mendua... Pyeti veten: “Çfarë duan të thonë dallëndyshja dhe harabelat?!..” Bleta donte t’i pyeste, por ata ishin larg, shumë larg... Edhe po të donte të shkonte, ajo, bleta krahëlehta t’i takonte, përsëri nuk ishte e mundur; ajo mezi ecte nga nektari i mbledhur...

E menduar, vazhdoi rrugën, zhu-zhu-zhu...

Nuk vonuan dhe u dukën pikat e para të një shiu pranveror. Bleta u kujtua menjëherë se, lajmërimet e para ia dhanë dallëndyshja dhe harabelat.

Punëtoren duartartë e zuri shiu i pranverës në rrugë.

“Zhu-zhu-zhu, ku të shkoj? - pyeti veten bleta punëtore. - Zhu-zhu-zhu, shtëpinë e kam larg, shumë larg... Tani, edhe

pylli mbeti pas... Nektarin, që mbledha me durim e kujdes, do të ma lagin pikat e shiut... Zhu-zhu-zhu, nuk di si t’ia bëj?!..”

Bleta fliste me veten e saj, ndërsa lart në qiell retë kishin ngrysur vetullat. Ata bënë që shiu i pranverës ta shtonte edhe më shumë numrin e pikave. E vogla bletë, tani mezi lëvizte krahët. Ecte më

ngadalë..., ndërsa pikat shtoheshin më shumë.

Bleta, zhu-zhu-zhu, ecte e ecte përmes perdes që kishin krijuar pikat e shiut. Ecte e ecte..., dhe po i afrohej ngadalë -ngadalë një lulishteje, që edhe kjo i dukej si një lëndinëz me lule shumëngjyrëshe.

I pari që dalloj bletën, ishte një zymbyl. E thirri (ashtu siç dinë të thërrasin lulet):

-Bletë, moj bletë; eja në shtëpizën time! Ti mos u tremb, pse quhem lulja e shiut. Lulëzoj pas shiut të pranverës...

-Mos më harro mua, moj bletë, - tha tulipani ngjyrë lejla dhe u ngrit pakëz, e

qëndroi në bishtin e hollë e të drejtë, që ta shihte bleta më mirë.

-Eja, o bletëz, eja tek unë..., - ia priti lulëshqerra. Unë vërtet mbyll sytë gjatë tërë natës, por zgjohem sapo dalin rrezet e para të diellit. Eja, të pres!..

Pastaj e thirrën zambaku, sheboja, manushaqja... (... e cila lule nuk e thirri: "Eja, o bletë, o shoqja jonë, eja në shtëpizën tonë!")

Krahëlehta ndjeu një gëzim të vërtetë. Fluturonte, dhe... sikur s'i ndiente mbi trup e mbi krahë pikat e shiut që binin pa numërim. U drejtua nga lulet, por nuk hyri tek asnjëra prej tyre. Lulet u çuditën, e përmes fëshfërimës, pyetën njëra-tjetrën:

"Cila nga ne e ka zemëruar bletën?"

-Unë, jo...

-Edhe unë, jo...

-Edhe unë, jo...

-Jo...

-Jo...

Lulet, përsëri, përmes fëshfërimës, pyetën njëra-tjetrën:

"Atëhere, përse, bleta nuk hyn tek asnjëra lule?!.."

-Zhu-zhu-zhu, i dua njëlloj të gjitha lulet, - tha bleta. Të gjitha lulet i kam xhan! Prandaj...

-Mos u mërzit, bletëz!, - i thanë lulet dhe i folën njëra-tjetrës: "Ejani motra e vëllezër të mbliidhemi kokë më kokë."

Lulet zgjatën petalet-duar dhe formuan një çadër shumëngjyrëshe, që ngjante si çadër cirku. Bleta punëtore hyri në çadrën e luleve me një gëzim dhe lumturi të tillë, sa edhe vetë, xhaxhi lulishtari, miku më i mirë i luleve, e ka të vështirë ta tregojë...

Mjaltë nga krijimtaria

GJETHI I BLERTË

Pyll,
Ma jep një gjeth nga lart,
Për dritën dhe për rininë
Dhe për jetën që nuk vdes.

Pyll,
Ma jep një gjeth prej poshtë,
Për errësirën dhe pleqërinë...

Pyll,
M'i jep krejt gjethet e tua
Të këndoj me to.

Apo më mirë këndo ti
Edhe me shpirtin tim.

Marin Soresku

UDHËTIMI I JASHTËZAKONSHËM I GIPIT

Kjo ndodhi një mëngjes të bukur prilli. Cipi qe një zog i verdhë, që jetonte me kllonkën në pularinë e Kulumbrisë.

Eh, sa bukur notonin rikat në pellg bashkë me rosën! Ndjeje kënaqësi kur i shikoje. Cipi kishte qëndruar buzë pellgut si i shastisur dhe nuk i hiqte dot sytë prej ujit. Po ç'e do se ai vetë s'dinte të notonte. Si të bënte?

Deshi të kthehej në pulari e të pyeste kllonkën pse s'notonin zogjtë e pulës, kur papritur pa një lëvozhgë veze që endej mbi ujë.

-Veza ditka të notojë! - tha Cipi me habi dhe pasi mori një shkop e afroi lëvozhgën, kërceu brenda në të dhe e shtyu drejt pellgut si të ishte varkë.

Sa u habit rosa kur e pa Cipin të no-

tonte në atë mënyrë!

Mëmë kllonka, me të dëgjuar zhurmë dhe të qeshura, rendi në anë të gjolit të shikonte ç'po ngjiste. Nga zallamahia që po bëhej doli nga pularia xhaxhi Kozi.

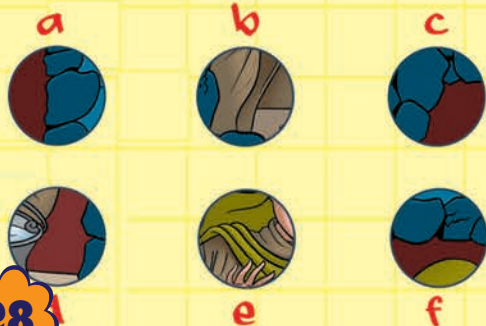
-Po ky qenka dreqi vetë! - tha xhaxhi Kozi. - Si arriti të futet brenda?

Mori shpejt e shpejt një lopatë dhe iu afrua varkës së Cipit, e cila qe shpuar dhe po fundosej.

Mëmë kllonka u gëzua aq shumë që Cipi shpëtoi, sa harroi t'i bërtiste. Edhe xhaxhi Kozi nuk mbeti më pak i habitur me mendjen e Cipit, po e këshilloi që tjetër herë të gjente një mjet më të përshtatshëm.

Plotësoni vendet
bosh të figurës
me alternativat
që janë dhënë.

Radhiti
saktësisht copëzat
e fotos, në mënyrë që
të përftojme
foton e mëposhtme.

- 1-.....
- 2-.....
- 3-.....
- 4-.....
- 5-.....
- 6-.....
- 7-.....
- 8-.....
- 9-.....
- 10-.....
- 11-.....
- 12-.....
- 13-.....

Gjeni se cila prej
hijeve
i përshtatet
fotos!

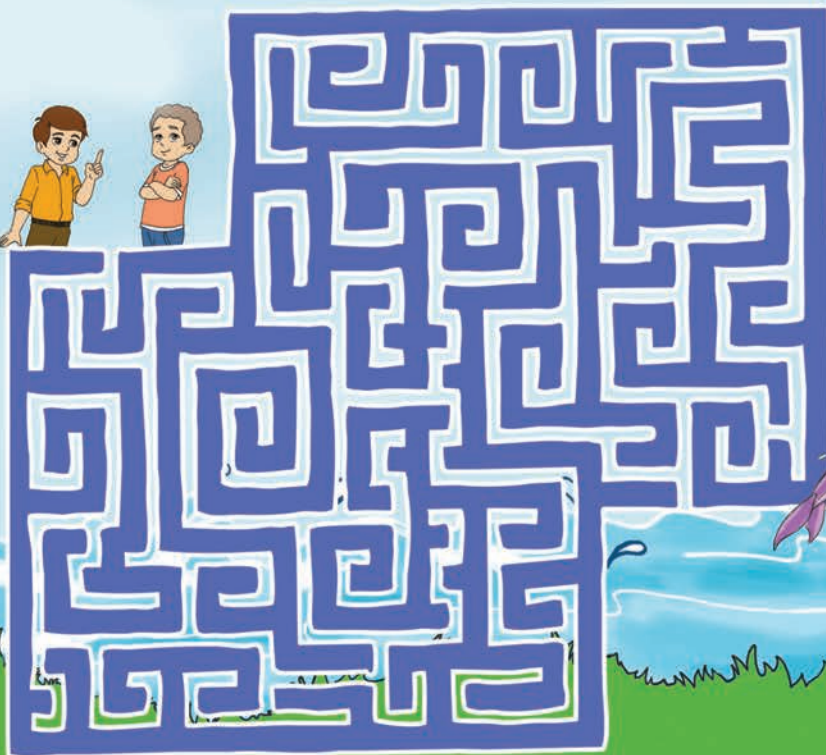

Plotësoni çdo rresht,
kolonë dhe kutizë, në
mënyrë që, çdo shifër nga
1 deri te 9, të shfaqet një
dhe vetëm një herë.

3		1	5				2	9
	6	8		2				7
9			1	4		5	8	
7	3				1	8		4
		6	8			7		
4		2	7		9		5	6
8	5			7		9	6	1
			3	9		2		
	7	9			5		4	

Samiu i vogël bashkë me shokun e tij të ngushtë dëshiron të zbresë
poshtë e të shohë pesizazhin e mrekullueshëm.
Cilën rrugë duhet të zgjedhin?

NASTRADINI

Një natë Nastradin Hoxha zgjohet nga gjumi i shqetësuar.

Gazmore

Fjalët e shumta kanë edhe gënjeshtra, sherret kanë edhe dajakun brenda!

Së shpejti në dorën tuaj...

